

Liput ja veren kyllästämä maa

Balzac sanoi meille: *"Jokaisen suuren omaisuuden takana on rikos."* Kansakunnat eivät ole poikkeus. Niiden liput liehuvat korkealla, mutta niiden alla maa on kastunut niiden verestä, jotka on ajettu kodeistaan, valloitettu tai tuhottu. Yhdysvallat rakennettiin alkuperäiskansojen joukkohautojen päälle, heidän maansa varastettiin, heidän kansansa murskattiin, ja heidän maansa huutaa tähtien ja raitojen alla. Israel rakennettiin *Nakban* päälle – vuoden 1948 katastrofiin, jolloin yli 700 000 palestiinalaista ajettiin kodeistaan, heidän kylänsä tuhottiin ja heidän maansa otettiin toisen lipun alle.

Tämä ei ollut sattumaa. Se oli suunniteltua. Irgun ja Lehi, sionistiset puolisoitilaalliset ryhmät, kävivät terrorikampanjaa sekä palestiinalaisia että brittejä vastaan. Menachem Begin – myöhemmin pääministeri – oli tuolloin Palestiinan etsityin terroristi, josta MI5 oli asettanut 10 000 punnan palkkion. Hänen komennossaan Irgun toteutti King David -hotellin pommi-iskun vuonna 1946, jolloin 91 ihmistä kuoli, ja osallistui Deir Yassinin verilöylyyn vuonna 1948, jossa surmattiin yli 100 siviiliä. Sionistiset joukot tuhosivat sodan aikana yli 400 palestiinalaiskylää. Tämä oli maa, johon Israel juurtui.

Rikos ei päättynyt perustamiseen – se kovettui politiikaksi. Selviytyneet palestiinalaiset asetettiin sotilashallinnon alaisuuteen. Maanpakoon ajettujen ei koskaan saaneet palata. Länsiranta pilkottiin siirtokunnilla ja muureilla. Gaza suljettiin ja tukahdutettiin, sen kansa rangaistiin pelkästään olemassaolostaan. Ihmisoikeusjärjestöt – Amnesty International, Human Rights Watch, B'Tselem – ovat kaikki nimenneet järjestelmän siksi, mikä se on: apartheid.

Nyt Gazasta on tullut Israelin moraalisten teeskentelyjen hautausmaa. Elokuuhun 2025 mennessä Gazan terveysministeriö on dokumentoinut **yli 62 000 vahvistettua kuolemaa**, joiden ruumiit on löydetty ja tunnistettu. Lähes puolet heistä on lapsia. Tämä on kuitenkin vain katastrofin näkyvä kerros. Kymmeniä tuhansia muita on yhä löytämättä raunioituneiden kortteleiden alta, heidän nimensä kirjaamatta. Todellinen uhriluku on lähes varmasti kolmesta viiteen kertaa suurempi, mikä selviää vasta, kun kansainväliset toimittajat, YK:n tutkijat ja oikeuslääketieteen asiantuntijat päästetään lopulta Gazaan. Israel piilottaa rikoksensa kuten natsit aikoinaan – mutta kuten historia osoittaa, julmuuksia ei voi piilottaa ikuisesti. Aivan kuten holokaustin koko laajuus paljastui vasta, kun liittoutuneiden joukot saapuivat keskitysleireille, niin myös Gazan piilotetut haudat tulevat jonain päivänä todistamaan rikoksen mittakaavasta.

Symbolit eivät selviä julmuuksista

Olemme nähneet tämän ennenkin. Hakaristista tuli kerran hyvinvoinnin ja onnen symboli Intiassa, Kiinassa ja muinaisessa maailmassa. Se koristi temppeleitä ja pyhää taidetta tuhansien vuosien ajan. Mutta natsit kaappasivat sen, nostivat sen kuolemanleirien ylle ja

kastivat sen kansanmurhaan. Nykyään hakaristiä ei voi lunastaa takaisin lännessä. Sen alkuperäinen merkitys on haudattu Auschwitzin tuhkan alle.

Israelin lippu kohtaa nyt saman kohtalon. Kerran nostettu turvapaikan symbolina vainotulle kansalle, sitä on kannettu verilöylyjen, piiritysten ja apartheid-muurien ylitse. Maailmalle se ei enää edusta selviytymistä – se edustaa ylivaltaa ja kuolemaa. Sen raidat, jotka kerran muistuttivat tallitista, ovat tahriintuneet Gazan lasten verellä. Sen tähti, kerran uskon symboli, on aseistettu sorron merkiksi.

Ja kuten hakaristi, se on lunastamaton. Etelä-Afrikka hylkäsi apartheid-aikakautensa lipun, koska se oli erottamaton rotutyranniasta. Yhdysvaltojen konfederaation lippu tunnustetaan nyt orjuuden ja tasa-arvoa vastaan kapinoinnin symboliksi. Samoin historia tulee käsittelemään Israelin lippua: ei toivon symbolina, vaan lippuna, jonka alla julmuuksia tehtiin.

Lunastamaton tahra

Tämä tahra ei kuulu yksin Israelille. Se kuuluu ihmiskunnan omalletunnolle. Maailma, joka antoi Gazan nälkiintyä, pommittaa ja haudata, kantaa tämän häpeän. Kuten natsien rikokset ovat pysyvä syytös maailmalle, joka katsoi pois liian kauan, Gaza tulee kummittelemaan kollektiivisessa muistissamme.

Mikään lippu, mikään hymni, mikään huolellisesti laadittu puhe ei voi pestä tätä verta pois. Historia muistaa. Ja vastarinta pysyy paitsi oikeutena myös – kuten Brecht meille opetti – velvollisuutena.

Kuten pyhät kirjoitukset varoittavat: *”Mitä olet tehnyt? Veljesi veren ääni huutaa Minulle maasta.”* Maa muistaa. Liput muistavat. Ja tilinteko tulee.

Viitteet

- Morris, Benny. *The Birth of the Palestinian Refugee Problem Revisited*. Cambridge University Press, 2004.
- Khalidi, Walid. *All That Remains: The Palestinian Villages Occupied and Depopulated by Israel in 1948*. Institute for Palestine Studies, 1992.
- Segev, Tom. *1949: The First Israelis*. Free Press, 1986.
- MI5-arkistot, Yhdistyneen kuningaskunnan kansallisarkisto: palkkio Menachem Beginistä (1944–1945).
- Pappé, Ilan. *The Ethnic Cleansing of Palestine*. Oneworld Publications, 2006.
- Amnesty International. *Israel's Apartheid Against Palestinians: Cruel System of Domination and Crime Against Humanity*. 2022.
- Human Rights Watch. *A Threshold Crossed: Israeli Authorities and the Crimes of Apartheid and Persecution*. 2021.
- B'Tselem. *A Regime of Jewish Supremacy from the Jordan River to the Mediterranean Sea: This is Apartheid*. 2021.
- UN OCHA (Yhdistyneiden kansakuntien humanitaaristen asioiden koordinoitintoimisto). *Gazan kriisiraportit, uhr tiedot 2023–2025*.

- Heller, Steven. *The Swastika: Symbol Beyond Redemption?* Allworth Press, 2000.